

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 321

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2015

ROČNÍK 26

CENA 10,-Kč

Hrozí Evropě vážné nebezpečí?

Nestrašíme. Nejsme z těch, kdo věří na strašidla, ale oprávněně se obáváme toho, co hrozí našemu kontinentu.

Už nyní je do jisté míry zkolonizována Spojenými státy americkými. A zítřka? Žel už možná v blízké době se může stát i povolným nástrojem agrese amerických imperialistů proti své zneuznávané východní části - Rusku.

Rusofobie se stala ideologií, která nás ohrožuje v duchovní oblasti jako mor. Kdo není slepý, musí to vidět.

Jenže slepotou – politickou slepotou – trpí dnes kdekdo. Všude, nejen u nás. Především díky těm, co vládnou Evropské unii, horliví poslůhovači Washingtonu. A kdo jim zavázal oči? Média. Žijeme v mediálním světě, ve světě lží.

Kdo pozorně sledoval projev papeže Františka v OSN v New Yorku, musel ustrnout: Jakoby zaslechl poslední varování. Národy se octly v rukou těch, kdo se nezadržitelně ženou za bohatstvím a mocí, kdo v zájmu své vlády nad světem vytvářejí napětí, organizují hromadná krveprolítá, prohlubují k neúnosnosti nerovnosti.

Pravda, představitel Vatikánu – paradoxně právě on – zvolil jazyk opatrnější, ale své obavy vyjádřil jednoznačně. Zvláště tím, **kdýž upozornil na nejzákladnější a tím i nejnebezpečnější formu kolonizace: na kolonizaci ideologickou!**

Zřejmě ne náhodou. Vždyť v předvečer svého vskutku mimořádného projevu se důvěrně sešel s Fidelem Castrem. Ten přece po celou tu dobu, co je „na odpočinku“ nemluví o ničem jiném. Ostře vystupuje proti „brainwashingu“, ohlupování

národů americkými imperialisty vydávajícími se za spasitele světa, za jedinou tvrz hájící Svobodu a Demokracii. Touto frazeologií, tímto hanebným pokrytectvím hájí zájmy rotchildů, rockefellerů a dalších, finanční oligarchie usilující o kontrolu veškerého bohatství tohoto světa.

Mnozí, kteří si říkají marxisté, nad tímto postojem kubánského revolucionáře, největší žijící osobnosti současného politického světa, krouťí hlavou. Jak je možné, ptají se, vydávat ideologii za nejdůležitější faktor třídního boje, který dnes ve světě probíhá? Ale Marx s Engelsem a Leninem, tvůrci moderního vědeckého socialismu, vždy zdůrazňovali, že revoluční společenské přeměny v historii se musí odehrát nejprve v hlavách lidí. Lenin proti oportunistům všeho druhu vystupoval s tím, že prvenství politiky před ekonomikou je „azbukou“, abecedou marxismu. Mimochodem, když N. S. Chruščov tuto základní poučku popřel, když vsadil kartu na dohnání a předechnání USA ve výrobě masa a másla, a kdýž v tomto směru byly zahájeny nejrůznější „reformy“, nastal začátek konce reálného socialismu.

Ano, boj o vědomí lidí, o vědomí národů, boj proti ideologické dezorientaci, proti, řečeno slovy papeže Františka, ideologické kolonizaci, je dnes nejvýznamnějším úkolem. Je tomu tak i proto, že se zánikem SSSR a zemí socialistického společenství, s nástupem světové kontrarevoluce pod vedením USA, dochází k svéráznému návratu ke středověku. A ten, jak známo, se držel po staletí na základě duchovního tmářství.

S vědomím této úděsné skutečnosti posuzujeme, co se kolem nás dnes

děje. Pokud jde o problematiku utečenců, věnuje „Dialog“ této otázce náležitou pozornost. Bude však zapotřebí důkladně analyzovat nebezpečí, které hrozí naší zemi také v souvislosti s aktivizací římskokatolických klerikálů v čele s dominikánem Dominikem Dukou a jeho ideologickými posluhovači v ministerstvu kultury nebo v tzv. vědeckém světě, v němž má významné slovo přeběhlík od judaismu prof. Halík.

Zmiňujeme-li se už o římskokatolické církvi u nás, pak nikoli v souvislosti s tím, že bychom chtěli zaútočit na samo náboženství. Plně respektujeme náboženské smýšlení lidí. Odsuzujeme však jeho politické zneužívání vládnoucími třídami.

Každé náboženství – nejen islám – lze snadno využít v ideologickém boji fundamentalisty. Jestliže jsme připomněli středověk, pak právě proto, že náboženský fundamentalismus (u nás v podobě klerikalismu, který tepal už T. G. Masaryk) znovu nabývá hrozivých forem.

A co tzv. moderní levice? Slovenského předsedu vlády R. Fica za to, že se odvážil vystoupit z řady, vyhazuje ze Socialistické internacionály. V. Filip správně – za to mu v daném případě musíme poděkovat – ukázal na zradu sociálně demokratické strany B. Sobotky, ale sám by se měl zamyslet, nakolik pod jeho vedením zůstává ještě KSČM revoluční marxisticko-leninskou stranou. Zvláště nyní, kdy se tato strana připravuje ke sjezdu, na němž, jak se obáváme, bude přijata „vize“ o socialismu v 21. století, která je v naprostém rozporu s marxismem-leninismem!

Jan Kůrka

Kdo je odpovědný za krizi s utečenci v Evropě?

Běženci nejsou masa lidí, kteří by neměli tvář. Všichni mají svůj nešťastný osud a jen těch, kteří zahynuli při útěku, jsou tisíce a to se raději neptáme, jaký osud čeká miliony dalších, kteří v těch zemích, ve kterých do rozpoutání imperialistických válek proti jejich zemím byt' i chudě, ale přežívali.

Kanadská vláda ignorovala požadavek o politický asyl pro tuto rodinu, zaslany jejich tetou, která žije v kanadské Britské Kolumbii.

Vlády států EU se chovají k přílivu běženců, většinou pokrytecky, protože si nejsou vědomy, jakých rozměrů může dosáhnout. Některé hovoří o nutnosti humanitárního přístupu, jiné otevřeně jako o hrozbě pro udržení vlastní životní úrovně, některé z nich jako Maďarsko staví ploty z ostaného drátu, jiné se připravují na to, že k obraně proti nim postaví na hranice své ozbrojené síly, chystají pro ně nové koncentrační tábory a připravují k jejich pacifikaci speciální jednotky policie.

Při tom většina evropských vlád podporovala americkou a britskou imperialistickou válku proti Iráku, Afghánistánu, Libyi a Sýrii, pod krytím boje za svobodu a lidská práva a k likvidaci údajných diktátorů Husajna a Kaddáfího. Infrastruktura všech tří zemí s vysokou životní úrovní byla srovnána se zemí, vyhlazeny statisíce nevinných občanů a zničeny podmínky pro normální život.

Dnes se Americké ozbrojené síly připravují na válku proti Rusku, kterou by nejraději vedly prostřednictvím ukrajinských nacistů. Před rok trvajících válek proti Rusům v Donbase uprchlo do Ruska přes milion Rusů. Masovou invazi běženců z Ukrajiny do Evropy lze očekávat.

Americká vláda a elity záměrně zamlčují hlavní roli Washingtonu při vytváření této tragédie, která nyní zachvátí EU.

Jejich buržoazní tisk se v podstatě evropským problémům s běženci vyjadřuje velmi ironicky.

Washington Post počátkem tohoto týdne ve svém úvodníku posměšně uvedl, že nelze od Evropy očekávat, aby sama vyřešila problém běženců, který má původ v Afghánistánu, Súdán, Libyi a hlavně v Sýrii.

New York Times informoval podobně, s důrazem na nelidský postoj některých evropských národů k emigrantům a při tom si jsou dobře vědomi toho, že nelidské podmínky pro život v kdysi kvetoucím Iráku, Íránu, Libyi a Afghánistánu jsou důsledky jejich zločinných válek a barevných „revolucí“. Ostatně přes 3 tisíce km dlouhý plot na hranicích s Mexikem hovoří za vše.

Ptát se proto imperialistických centrál, jaké kořeny mají krize v těchto dříve relativně bohatých zemích a které vyvolaly příliv utečenců z jejich domovů, je naprosto zbytečné – odpovědi je a bude mlčení.

Jakákoli solidní úvaha o tom, co stojí za přílivem běženců do Evropy, vede k jedinému závěru, že nejde o pouze o tragédii, ale o zločiny proti lidskosti.

Jde o kolaterální produkt zločinné politiky agresivních imperialistických válek vedených Spojenými státy a jejich západoevropskými lokaji, započatých v roce 1991.

Již po nástupu Gorbačova a později rozpadu SSSR došly americké elity k závěru, že pro ně nastoupila svoboda, která jim umožňuje bez jakéhokoliv odporu využít jejich vojenskou převahu, jako prostředku k zastavení ekonomického spádu.

Washington nastolil strategii agrese k ovládnutí klíčových trhů a zdrojů surovin hlavně na Středním Východě a ve Střední Asii.

Vlna zoufalých běženců, kteří se chtějí dostat z „válčičtí“ není ničím jiným než důsledkem této politiky.

Dlouhodobé války proti Afghánům a Iráčanům, vedené pod krytím „válek se světovým terorismem“ a ospravedlňované lžemi o Husajnových zbraních hromadného ničení, kterými chce vyhladit křesťanské civilizace, vyústily v devastaci celých společností a miliony mrtvých mužů dětí a žen.

Pak nastoupil masakr libyjského lidu a likvidace nejprogressivnějšího režimu v Africe, jehož lid měl nejvyšší životní úroveň. Muammaru Kaddáfimu se podařilo využít nerostného bohatství v přeměnu Libye v kvetoucí oázu. Vše bylo srovnáno se zemí a „diktátor“ zavražděn.

To ovšem bylo málo a následovala, CIA a tajnými službami Saudské Arábie a CIA, vyvolána barevná „revoluce“ v Sýrii, s cílem svrhnout sekulární režim prezidenta Bashara Assada a nastolit islamistickou diktaturu, jejíž vůdce by byl oddán americkým pánům, podobně jako dnes všichni vládcí na Arabském poloostrově.

Zločinné intervence do Libye a Sýrie byly ospravedlňovány prosazováním „lidských práv“ a „demokracie“ a měly podporu celé pseudolevice typu německé „Di Linke“, francouzské „Nové antikapitalistické Strany“, americkou „Internacionální socialistickou organizací“ a dalšími.

Některé šly až tak daleko, že se ztožnily s imperialistickou frazeologií a označovaly akce islamistických teroristů, vycvičených a vyzbrojených CIA jako „revoluce“.

Stávající situace a neúnosná hrozba smrti a destrukce, která donutila statisíce k útěku z jejich zemí je výsledkem všech těchto imperialistických intervencí.

Nikdo není brán k odpovědnosti za tyto zločiny! Bush, Cheney, Rumsfeld, Rice, Powell, kteří rozpoutali války proti Afghánistánu a Iráku se těší naprosto imunitě.

Nikdo nemůže očekávat, že by byli bráni k odpovědnosti Obama, Hillary Clintonová, Sarkozy a další, kdo rozpoutali válku proti Libyi a Sýrii a jsou odpovědní za exodus jejich obyvatel.

V této souvislosti si je potřeba položit otázku, proč se centrály globálního imperialismu rozhodly, že zrovna muslimský svět dostane „černého Petra“.

K tomu je potřeba se vrátit ke všem válkám, které imperialismus rozpoutal na základě různých provokací, kdy využíval nepřátelství muslimů proti křesťanům a islámských sekt (sunnitů, šíitů, wahhabitů, alawitů) představujících státy, ve kterých byly buď' převažujícím, nebo státním náboženstvím.

Hlavní provokací, která nadlouho umožnila zdůvodňování válek označených jako války proti světovému terorismu (muslimským národům) byl atentát, který měli údajně spáchat muslimští teroristé 11. září 2001.

Zákazníkem, který si mohl dovolit objednat podobnou akci, mohla být pouze nadnárodní finanční oligarchie s cílem usnadnit prosazování světové diktatury finančního kapitálu a získávání kontroly nad deficitními energetickými zdroji planety. Organizačním štábem mohlo být jen štedře financované konsorcium tajných služeb, jak státních tak i soukromých a osoby zajišťující bezpečnost letecké dopravy. Informační a právní krytí zajišťovala uplacená masmédiá, právníci a politici.

Výběr vykonavatelů akce probíhal podle etnické příslušnosti k muslimským národům států, které měly být napadeny.

(Pokračování na s. 2)

KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY

OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Trutnov, MěV Jirkov a KPI Olomouc

POZVÁNKA

na XXXVIII. pražskou teoreticko-politickou konferenci

na téma

„O současném stavu a perspektivách
komunistického hnutí v České republice“

která se koná

v sobotu 10. října 2015 od 9⁰⁰ hodin

ve velkém sále ÚV KSČM č. 76, I. patro, Politických vězňů 9, Praha 1

Kdo je odpovědný...

(Dokončení ze s. 1)

Operace se zdařila, její hlavní cíle byly splněny. Do společenskopolitického vědomí byl vštěpen termín mezinárodní terorismus, který potvrdila i OSN. Lidstvo donutili uvěřit tvrzení, že abstraktně, všeobecně pojatý terorismus je hlavní hrozbou lidské civilizace. Vznikl nový obraz veřejného nepřítele - muslim, původem ze zemí bohatých na suroviny. S konečnou platností se podařilo zlikvidovat kostlivce epochy bipolárního světa, došlo k plné deformaci smyslu pojmů jako agrese, státní terorismus a právo na obranu. Bylo pošlapáno právo národů na odpor proti agresi, podvrátní činnosti nepřátelských tajných služeb a na obranu národních zájmů. Nová etapa válek o dosažení světové hegemonie mohla začít.

Konkrétní cíle sledované atentátem 11. září:

1. Zcela diskreditovat Islámské náboženství, jako rovnocennou alternativu ostatních náboženství. Korán, stejně jako zrušný Mein Kampf se musel stát ideovým zdrojem nenávislosti a Islám postaven na úroveň nacismu, fašismu a komunismu. Fašismus v různých formách je však na Ukrajině a v Pobaltí nejen tolerován, ale „tíse“ podporován.

2. Blízký a Střední východ, islámský svět jako celek je z geopolitického hlediska výhodně situován. Požár války měl zasáhnout celou Eurasii a větší část Afriky, stejně jako některé státy Evropy, Rusko, ČLR a Indii, ve kterých sídlí velká část muslimského obyvatelstva. Záměrem bylo vyvolat i odpor muslimů vůči Rusům – v Povolží a ČLR – v Ujgursku. Anglie a Spojených států se odveta neměla dotknout. Pokud, tak ve formě atentátů podobných 11. září v USA.

3. V současných i budoucích válkách je a bude potřeba nejen ovládnout přírodní zdroje a uloupit finance uložené v nadnárodních finančních institucích, ale zlikvidovat i co největší počet přebytečných, podle nacistické terminologie „podlidí“, konzumujících hodnoty, které si chtějí elity světového imperialismu přisvojit. Ideologové nového světového řádu předpokládají, že planeta Země je přelidněná a počet obyvatelstva je potřeba zredukovat na jednu „zlatou miliardu“.

Díváme se na utopené dítě na turecké pláži a slzíme. Podstata tragédie nespočívá pouze ve smrti dítěte. Obscennost spočívá ve skutečnosti, že za vraždami běženců, za jejich bédami stojí krutost světového imperialismu. Aylan Kurdi je pouze zrnkem písku mezi statisíci běženců a pokud nedojde k zastavení zločinných válek proti muslimům, mezi miliony dalších. Privykli jsme se dívat na hrůzy různých Holocaustů očima statistik,

kteří v zavražděných dětech nevidí svého syna, dceru nebo vnuka, ale pouze jakési všeobecné iracionální zlo, které někdo spáchal. Při tom za tím zlem stály od „vraždění nevinátek“ všechny tak zvané „vyspělé civilizace“, všechny státy Západní Evropy, které již 500 let vraždí nevinné lidi po celém světě, ve všech světadílech aby ovládly jejich bohatství. Ta zřídlost nebyla pouze v Němcích a Japoncích. Je stejná ve všech imperialistických státech, jejichž buržoazní vlády, jako představitelky imperialismu hledají východiska z krize ve válkách a v násilí vůči vlastnímu obyvatelstvu.

Závěrem je potřeba říci, že běženci (bez ohledu na to, zda jsou mezi nimi nasazení teroristé) jsou výsledkem staletí válečných konfliktů, destrukce a utrpení těch nejhudších. Problém je, že nyní po zániku světové socialistické soustavy neexistuje síla, která by mohla tento proces zastavit. Po porážce syrského Assada budou následovat další státy v Asii a Africe a východní Evropě. Rozbitá státní společnost nikdy nenaleznou mír, ve kterém žila po staletí. Imperialistické mocnosti v nich budou vytrvale vytvářet podmínky pro existenci chaosu.

Karel Kluz

Pondělní úvodník listu *New York Times* (10. srpna 2015) upozornil americkou veřejnost na příručku vydanou Pentagonem – nový rozsáhlý dokument, definující pravidla vedení vojenských operací na válčišti, která by měli dodržovat američtí vojáci a jejich velitelé.

Manuál ministerstva obrany USA o pravidlech vedení války (*Law of War Manual*) má 1165 stránek a byl publikován již v červnu 2015. Zpočátku byl však dosud projednáván pouze v okruhu funkcionářů zabývajících se vojenským právem a bezpečnostní politikou.

Největší americké deníky, magazíny a televizní sítě, které mají své dopisovatele v Pentagonu a pravidelně studují tiskové zprávy vydávané Pentagonem, se rozhodly zatím o publikaci pomlčet a to z důvodů, které se čtenáři stanou jasnější po prostudování jejího obsahu.

Masmédia zpočátku ani nekomentovala vydání příručky pro žurnalisty a to až do doby, než „Výbor pro ochranu žurnalistů“ (*Committee for the Protection of Journalists - CPJ*) nevydal 31. července 2015 prohlášení pod názvem „V době války si Pentagon vyhrazuje právo jednat s novináři jako se špióny“.

Prohlášení CPJ upozorňuje na rostoucí počet novinářů zadržovaných nebo zavražděných při výkonu jejich práce na Ukrajině, Středním Východě a v Africe.

CPJ napadá dokument Pentagonu pro ospravedlnování jednání se žurnalisty jako s jednou ze stran válečného

konfliktu, nebo přímo se špióny, kteří mají být zatýkáni, věznění nebo dokonce vraždění, podle rozhodnutí velitelů na válčišti, stejně tak jim povoluje jejich zprávy cenzurovat

Zákon války Příručka vydána Pentagonem ospravedlňuje válečné zločiny a cenzuru tisku

CPJ deklaruje: „Jak se zdá Ministerstvo obrany Obamovy administrativy převzalo hnusné praktiky, které začaly v době vlády prezidenta Bushe a jeho války s terorismem a převedly je do oficiálních vládních návodů pro ozbrojené síly na zacházení s žurnalisty, kteří pokrývají konflikt.“

Kontinuitu administrativy Bushe a Obamy zdůrazňuje i osoba hlavního autora příručky Hlavního prokurátora Pentagonu Stephena W. Prestona.

Před svým přechodem na ministerstvo obrany vykonával stejnou funkci v CIA v letech 2009 - 2012, tedy v období, kdy se CIA zuřivě bránila vyšetřování Senátního výboru pro zpravodajské služby, týkajícího se mučení v tajných vězeních CIA v době Bushovy vlády.

Rovněž úvodník v *Times* si stěžuje na směrnicí pro jednání se žurnalisty a požaduje prezidenta, aby tuto směrnici okamžitě zrušil.

Současně s tím poznamenává, že mluvčí „Národní bezpečnostní rady“ odmítl sdělit, zda Bílý dům vyjádřil s manuálem souhlas.

Times odmítá tvrzení v manuálu, o tom, že „Informace o vojenských operacích mohou být velmi podobné získávání informací nebo dokonce špiónáží“ a tvrzení, že novinář musí působit otevřeně s povolením kompetentních autorit. Takové opatření znemožní jakoukoli pravdivou reportáž, která se bude lišit od státní propagandy. Podobně již působila americká média během války proti Iráku, kde měl každý útvar a svazek přiděleného svého „žurnalistu“.

Vydavatel *Times* se však ani nepokusil vysvětlit, proč se úvodník nezmínil o obsahu celého dokumentu, ale vybral si pouze dvě stránky, věnované žurnalistům. Vyhnul se při tom recenzi celého manuálu, který opět dává zelenou krutosti, včetně masového vraždění.

Již při letmém pohledu do manuálu zaregistrujeme co všechno je pro americké ozbrojené síly „zákonné“:

- Deklaruje jako zákonné používání jaderných zbraní a uvádí: „Neexistuje žádný všeobecný zákaz použití nukleárních zbraní ani v žádné smlouvě, ani ve všeobecném mezinárodním právu.“ Použití nukleárních zbraní není ani považováno za „neodmyslitelně nepřiměřené“ i kdyby byly cílem vojenské síly, které nevlastní jaderné zbraně.

- Povoluje používání zápalných zbraní, jako je napalm, herbicidů – jako Agent Orange ve Vietnamu,

laserových zbraní a prostředků k potlačování vzpour a demonstrací (slzný plyn, pepřový sprej) a munici s ochuzeným uranem.

- Povoluje používání kontejnerových bomb a munice, min a bombových pastí, poznamenává, že USA nepodepsaly „Konvenci o kontejnerové munici“ (Cluster munition).

- Povoluje použití střel „dumdum“, poněvadž USA v roce 1868 nepodepsaly Petrohradskou deklaraci o jejich zákazu a ani Deklaraci o vybuchujících kulkách v roce 1899.

- Ospravedlňuje útoky bezpilotních prostředků - dronů prováděnými jak americkými ozbrojenými silami, tak i CIA, protože neexistuje žádný zákonný zákaz vedení války s použitím bezpilotních prostředků.

- Deklaruje, že pokud dojde ke střetu dohod o lidských právech se zákonem o vedení války je tento konflikt řešen podle principu, že zákon války je vzhledem k nepřátelství rozhodujícím.

Odborníci ve specializovaných médiích zdůrazňují, že nová příručka znovu definuje principy, které byly uvedeny v podobném dokumentu, publikovaném Pentagonem v roce 1956. V novém manuálu je deklarováno, že hlavním cílem „zákona války“ je „chránit bojující vojáky, vojáky ve službách a civilisty před zbytečným utrpením“.

V dokumentu z roku 1956 nebyli uvedeni civilisté. Nikoli proto, že dovoloval větší násilí proti civilistům, ale prostě proto, že jakékoliv násilí a krutost byly zakázány a jakékoli vraždění civilistů bylo nezákonné a bylo považováno za válečný zločin.

Nový dokument se snaží určit, co je zákonné a co protizákonné v akcích proti civilním cílům a za hlavní kritérium označuje nezbytnost takové vojenské operace.

Masové vraždění civilistů pak může být ospravedlněno tvrzením, že operace pomohla dosažení významných vojenských cílů.

Není tedy žádným překvapením, že nejen *New York Times*, ale všechna americká média dlouho mlčela o publikaci „Law of War Manual“. Plní tak příkaz imperialistických vládců, skrytý před americkým lidem a světovou populací přípravy Pentagonu na nové a mnohem rozsáhlejší válečné zločiny, než jakých se dopustil v průběhu 70 let od Hirošimy a Nagasaki po současnost, paralelně s potlačováním demokratických práv, uzákoněných v americké ústavě.

Times odděluje odmítnutí Pentagonem „Prvního dodatku“ ústavy, garantujícího svobodu tisku od erupce amerického militarismu, který toto odmítnutí podporuje.

Ve skutečnosti nový manuál demonstuje neslučitelnost militarismu a demokracie. Boj proti imperialistické válce je neoddelitelný od boje proti diktatuře. Oba dva druhy boje vyžadují sjednocení mezinárodního boje dělnické třídy proti kapitalismu.

Patrik Martin WSWs (překl. K. K.)

Okresní výbor KSČM ve Frýdku-Místku, Moravskoslezský Krajský výbor KSČM, pod záštitou Kateřiny Konečné, poslankyně EP, 1. místopředsedy ÚV KSČM Petra Šimůnka a redakce Haló novin pořádají

ODBORNÝ SEMINÁŘ

NA TÉMA

„Média dnes – informují, či spíše manipulují?“

kteří se uskuteční v sobotu 24. října 2015 od 9:00 hodin v Kulturním domě Frydek (dříve DK VP)

PROGRAM:

- Zahájení
RSDr. Karel Klímša, zakladatel semináře
- „Mediální manipulace – nemoc české demokracie po roce 1989“
Doc. Mgr. Petr Zantovský, PhD., ředitel Česko-slovenského institutu, analytik medií
- „Informovanost“ jako demokratická disciplína
Doc. Mgr. Eduard Chmelář, PhD., historik, politolog, analytik medií
- „Jak na přesilovku mediálního švindlu?“
PhDr. Josef Skála, CSc., historik a publicista
- „Politika agresí a její mediální krytí“
Pplk. v.z., MUDr. Marek Obřtel, bývalý vojenský lékař, účastník zahraničních misí AČR
- „Co dělat?“
MUDr. Ivan David, CSc., psychiatr, bývalý ministr zdravotnictví
- „Lež jako nový světový řád“
Lenka Procházková, spisovatelka
- „Evropa se mění. Bohužel k horšímu“
Prof. PhDr. Jan Keller, CSc., sociolog a publicista
- „Jak přežít mediální kapitalismus?“
Prof. PhDr. Oskar Krejčí, CSc., politolog a publicista

INFORMACE PRO ÚČASTNÍKY

Prezence začíná v 7:30 hod. * Účastnický poplatek 100 Kč * Občerstvení účastníků zajištěno
Kulturní dům Frydek – Heydukova 2330 - GPS 49 41 27 N, 18 20 30.045 E
Požadavky na ubytování - Hotelový dům Paskov, tel.: 558 432 491

Válka proti komunismu pokračuje všemi prostředky

Občanské svobody, lidská práva, dodržování zásad z Helsinské konference a hlavně zlikvidování vedoucí úlohy KSČ a pak rozkradení všelidového vlastnictví, to všechno jsme zažili v roce 1989. Tehdejší komunistický parlament tomu zvolením Havla přidal „demokratický“ nádech. Ti komunisté, které jsme vyhnali ze strany v roce 1969, se konečně dočkali. Mnozí představitelé silových struktur, kteří měli být zárukou udržení lidové moci, se přidali k podpoře destrukce socialismu a bývalý „ministr obrany“ Vacek se dodnes chvástá tím, jak odzbrojil Lidové milice. Proces pokračoval a stejným způsobem zbavil politické moci KSSS.

Myslím, že komunistům - těm skutečným a nikoli pouze členům strany se nechce věřit, že by se podobný postup mohl opakovat i na Kubě. Přitom je tento proces velmi pravděpodobný.

Nikdo nás asi nemusí přesvědčovat, že imperialismus má zájem o upevnění kubánského socialistického režimu.

Otevření americké ambasády 14. srpna 2015 v Havaně věnoval světový tisk mimořádnou pozornost. Jde o jediný úspěch zahraniční politiky USA v Latinské Americe, něco o čem se Bílému domu ani nezdálo.

Ceremonie trvala pouhých 25 minut. Kerry „sebekriticky“ připomněl dřívější neúspěchy americké politiky vůči Kubě a slíbil, že se ode dneška všechno změní. Státy již nebudou nepřáteli, ale prostými sousedy, kteří budou spolu jednat.

Z jeho úst, jak všichni očekávali, vyšla i fráze o „nevyhnutelnosti obnovení skutečné demokratické společnosti na Kubě“.

Kerry uvedl, že Spojené státy se budou snažit pomoci Kubě

v rozvoji telekomunikační infrastruktury a Internetu a vybudování nových center Wi-Fi.

Podtext těchto plánů je evidentní. Zahájení americké informační války proti socialistické vládě na Kubě.

Kerry dal Kubáncům jasně najevo, kdo podle plánů amerického imperialismu chce hrát první housle.

Bez ohledu na kubánskou vládu se v rezidenci amerického charge d'affaires Jeffreya De Laurentise setkal s představiteli disidentů v čele s „bloggerkou“ Yoani Sánchezovou, o které CIA předpokládá, že by se mohla stát první ministryní informací budoucí „demokratické“ vlády.

Na setkání s disidenty Kerry uvedl, že současná ekonomické bariéry bude udržovat Kongres do doby, pokud kubánská vláda nepřehodnotí své postoje k otázce „svobody myšlení“.

Ve stejné době se konala v Portoriku čtyřdenní konference představitelů opozičních organizací na Kubě, kubánské emigrace v USA a zemích Latinské Ameriky.

Opoziční vůdci zdůraznili, že navazování vzájemné součinnosti je hlavním požadavkem okamžiku, vzhledem ke změně orientace americké zahraniční politiky vůči Kubě.

Jeden z hlavních disidentů **Guillermo Fariñas zdůraznil, že je musí být slyšet jako jediný hlas, vystupující za demokratizaci Kuby. Je proto potřeba se vyhnout v budoucnosti třenicím mezi jednotlivými opozičními skupinami na Kubě i mimo ni.**

Eliécer Ávila, který vede opoziční internetové stránky EFE zdůraznil, že se občanská společnost na Kubě musí co nejdříve adaptovat na nový charakter vztahů mezi Kubou a USA:

„Je potřeba sjednotit všechny politické postoje, aby mohl být vytvořen jediný hlavní dokument pro činnost opozice.“

Mezi hlavní úkoly opozice má patřit aktivizace práce s jednotlivými cílovými skupinami, ovlivňujícími politické klima v zemi, vyvíjení tlaku na mládež, agitace za stranický pluralismus a změny kubánské ústavy.

V pondělí 17. srpna 2015 byla přijata závěrečná deklarace.

Celou konferenci koordinovali pracovníci zájmové mise USA na Kubě, takže si není třeba klást otázku, kdo řídil a financoval tento Kubě nepřátelský podnik.

Je potřeba se rovněž zmínit o tom, že Kuba souhlasila s rozšířením stavu pracovníků ambasády z 50 na 75 a souhlasila i s jejich volným pohybem po teritoriu Kuby.

Karel Kluz

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“

Tak už máme,
co jsme chtěli

20. září 2015 se v Řecku uskutečnily parlamentní volby, jejichž výsledky jsou všeobecně známé a snadno dohledatelné. Předchozí volební klání (také předčasné) proběhlo v lednu 2015. Výsledky obou byly totožné. Jediným rozdílem je na Řecko velká neúčast v zářijových volbách, která dosáhla hranice 40 %. Přirozeně daný výsledek je možné analyzovat z mnoha úhlů pohledu. Na stránkách Dialogu bych však ráda okomentovala, co volební výsledek znamená pro řecký lid, pro KKE, pro lidové hnutí v Evropě a co znamená obecně.

1. Pokud existuje volební Santa Klaus, pak řeckému lidu donesl tzv. Memorandum 3, které nadále prohloubí řeckou dluhovou krizi a většinu lidí zhorší životní podmínky, včetně snižování důchodů, zvyšování nákladů na život, odliv a devalvací úspory, zavedení pracovního středověku, zhorší dostupnost sociální a zdravotní péče, přinese další zvýšení daní soukromých i právnických osob. Dojde k dalšímu zvýšení nezaměstnanosti, snížení cen nemovitostí, ale hlavně pracovní síly. Země je připravená ke kolonizaci nadnárodními konsorciemi.

Již dnes je výsledek používán politiky k proklamaci v tom smyslu, že byla vyjádřena lidová vůle a je třeba ji akceptovat. Lidé zvolili promemorandové subjekty, tudíž jim dávají zelenou, aby memorandum přijali a s ním vše, co přináší. Jinými slovy: **lidová nevole není na místě. Máte, co jste chtěli a tentokrát jste věděli, co vás čeká.**

2. KKE je v současnosti dotazována, jak je možné, že v době hluboké krize, nedokázala získat lepší volební výsledek a opět se pohybovala na 5,5 %. Toto procento je dokladem toho, že lidové hnutí je ještě dosud uvězněné ve způsobu myšlení buržoazní hegemonu současné situace a že objektivní podmínky nestačí ke změně způsobu myšlení a automaticky nepodmiňují subjektivní podmínky coby další z klíčů nutných ke změně společněekonomické uspořádání. Pro lidové hnutí dnes je nutné pracovat na uvědomování lidových vrstev s tím, že se jedná o téměř titánský úkol. Proč nejsme schopni oslovit a přitom se neposouat za hranici sociální demokracie, abychom se snadno zalíbili, je v současnosti naším nejpálčivějším problémem. Komunistická strana Řecka hodnotí, že během volební kampaně byla velmi pozitivně hodnocena za svou stálost, upřímnost a nezištnost. Občané často vyjadřovali názor, že se v případě změny bojí osamocnosti země a že sice KKE má pravdu v mnoha směrech, ale že její řešení nejsou aktuální teď. Drtivá většina těch, kteří se voleb neúčastnili, nesohlasí se současným systémem, ale zároveň nevěří, je možná nějaká změna, nebo že by volby mohly něco změnit, jak prezentují nezávislé průzkumy veřejného mínění.

3. Ze situace v Řecku vychází řada poučení aplikovatelných v našich podmínkách. Řečí občané v průběhu krizových let vyzkoušeli všechny možné vládní kombinace. V Řecku se vystřídala pravice, socialisté, sociální demokracie, byla i vláda úřednická. Žádný z těchto subjektů, které se hlásí k současnému systému, k Evropě i euro, nedokázal najít cestu ven z krize. Čím je krize hlubší, tím méně je reálné situaci „kočirovat“ a alespoň zpomalit dopady krize, které jsou právě v periferních zemích mnohem výraznější než v kapitalistických centrech. Nikdo nemůže

tvrdit, že v Syrize (nebo Pasoku, ND i jiných stranách) jsou hlupáci. Jsou to lidé s univerzitním vzděláním, často vědci, právníci, lékaři, dobře jazykově vybavení a rozhodně ne všichni jsou zloději nebo podvodníci. Pravděpodobně mnoho z nich věří, že je možné najít řešení najít v rámci systému, který podporují, o jehož legitimitě nepochybují.

Období mezi lednovými a zářijovými volbami ukázalo, že sociální demokracie je nejpotřebnější v době krize právě pro její schopnost manipulovat a brzdit uvědomění lidí a jeho rozhodnutí situaci měnit.

Řekové stejně jako mnoho dalších evropských národů ještě nevěří, že mohou situaci změnit ve svůj prospěch, nevěří ve vlastní síly.

Na závěr několik shrnujících poznámek:

- Situace před zářijovými volbami, i když lidé rozdělili své hlasy stejně, se výrazně změnila. V lednu zvítězila Syriza za nadšené podpory voličů, v září jako volba nejmenšího zla.

- Slovník A. Tsiprase se proměnil během pár měsíců neuvěřitelným způsobem. Proklamace o tom, co vše udělá s dopady memoranda, se proměnily ve školení, že řecký lid musí pochopit, že to jinak nejde. Když řekl těsně po lednových volbách tehdejší ministr financí J. Varoufakis, že 70 % memoranda je dobrých a akceptovatelných, byl to šok. Dnes jsou přijímány Tsiprasovy přednášky o nutnosti memoranda s poraženeckou pasivitou.

- Zajímavý by se mohl zdát předvolební rozpad Syrize. V den hlasování o memorandu (cca kolem poloviny srpna) hlasovala skupinka poslanců proti. Tito se následně rozhodli založit stranu, která měla velmi podobný slovník a do jisté míry i program s KKE. Přirozeně bylo namítáno, proč se s KKE volebně nespojí a jen těžko lidé chápali, že tento subjekt existují doslova pár dní, založený hrstkou nespokojených poslanců, není spontánním uskupením. Navíc řada členů tohoto spolku byla aktivních i při rozpadu Synaspismu a usilovala o rozklad KKE. Nejsm sama, kdo se domnívá, že tento rozkol Syrize byl plánovaný, že tento subjekt měl sloužit jako přepouštěcí nádrž v případě, že by se řecká společnost radikalizovala směrem ke komunistům. To, že se výtvar P. Lafazani se nedostal do parlamentu, možná nebylo až tak úplně v plánu. Možná sami volili Syrizu, byť se to na první pohled může zdát nepravděpodobné. V každém případě Syriza opět zradila své upřímné voliče jejich levého křídla.

- Velmi znepokojující je stále poměrně velké procento fašistické strany Zlatý úsvit, která si udržela své pozice. Kupodivu ani proklamace jejího předsedy v den výročí ubití hudebníka Pavlose Fissase, že se nejedná o vraždu, ale politický akt, neodradili nikoho z jejich voličů.

- Při podrobnějších analýzách volebních výsledků je třeba vzít v úvahu, že vyhrála strana „Nejdu volit“ a že všechny strany podpořilo absolutně méně voličů než v lednu.

Z výsledku voleb také vyplývá, že pokud řecký lid nezvolí cestu střetu se současným systémem, podmínky k životu včetně demokratických práv a svobod se budou stále zhoršovat. Přistupuje také zvyšující se pravděpodobnost válečného konfliktu a fašizace společnosti. Na bedrech KKE a celého lidového hnutí leží velká zodpovědnost.

Věra Klontza-Jaklová

Mýty EU se bortí

Přes schengenské hranice dříve jak cedník se denně valí další tisíce migrantů. Loutky vybrané velkokapitálem do čela EU a vlád členských zemí se dohadují o „přerozdělení“ 120 tisíc běženců, ač jejich reálný počet je mnohonásobně vyšší a „povinné kvóty“ přival nezastaví. Německá kancléřka Merkelová se stala vzorovou ukázkou toho, jak zmatené jsou vedení kašpárky nazývané „lidí EU“. Ještě koncem srpna zvala do Německa všechny uprchlíky ze Sýrie, ale po dvou týdnech její vláda zavedla kontroly na německých hranicích. Vějička zrušení vnitřních hranic a „volného“ pohybu, která nalákala před 11 lety pro „ano“ v referendech o vstupu do EU většinu voličů, končí na kontrolami upaných německých a rakouských dálnicích, či v nevypravených nebo na hranicích ukončovaných vlakových spojích. Obdobně končí buržoazní pohádka o „rovnoprávnosti“ zemí EU. Zdánilivou „jednotu“ nahrazuje otevřený bruselský diktát.

»Nástroj k povinnému přerozdělování hord, které se nyní na německé pozvání valí do Evropy, vládcí totiž nezbytně potřebují. Jinak by kromě jiného hrozilo, že tzv. utečenci zůstanou jen v zemích, jejichž „pobídkové“ sociální systémy učiní z migrantů novou blahobytnou nepracující vrstvu, která bude královsky žít z daní pracujících domácích. A to především Německo (ale i Francie, Švédsko a několik dalších) nepotřebuje. Chce si vybrat z „migrantského materiálu“ profese, kterými doplní pracovní sílu, jež bude dále schopná dotovat královský duchodový systém. Nepotřebné - a těch bude většina - potřebuje pověsit na krk „východním koloniím“, tedy především nám, Slovensku, Maďarsku, případně Polsku a pobaltským zemím... Nejde však jen o levnou pracující sílu. Miliony imigrantů mají především jeden základní úkol: „rozředit“ obyvatelstvo historických národních států, které je svými politickými elitami stále hůře ovladatelné a začíná se proti bruselské „aristokracii“ bouřit.« (Pavel Kopecký, 20. 9. 2015, internetový magazín Protiproudu.)

Ponechme stranou slovník autora z hnízda bývalého prezidenta Klause. Jeho názor jinak ilustruje hloubku rozporů mezi stoupenci buržoazie. Marxisté ovšem mohou tyto postřehy

doplnit. „Cizí“ levná pracovní síla oslabí odpor „domácích“ odborů a usnadní vykořisťování pracujících. A především: „uprchlická otázka“ stejně jako „národní otázka“ v 19. století odvrací pracující od sociálního boje a toho se stále buržoazie obává nejvíce, i když její média se tváří jako by neexistoval a raději se vyžívají v červených trenýrkách pseudoumelecké skupiny Ztohoven. I když na druhé straně - nejsou výstižným symbolem zahnívajícího kapitalismu?

vypálí směrem do Sýrie. Nikoli však na bojovníky IS, ale na Kurdy.

Čím dál diktátorštější představitelé EU spěchají. Ten chvat je už neutažitelný. Jakoby se muselo něco stihnout a už hořel termín. Tlačí se na co nejmasovější příliv „uprchlíků“ do unie. Hartusí se na státy, které tu záplavu nejruznějšími způsoby „zbytečně zdržují“. Proč eurosocialisté opustili svůj dosavadní fabiánský model spočívající v postupném ořezávání salámu po tenoučkých kolečkách? Určíme kousek, oni (lid) zabrbľají. Až si zvyknou, určíme další, až je šiška poloviční. Doposud se to přece osvědčovalo. Lid sice brblal, ale zvykal si. Tenhle model už narazil na své limity. Nespokojené mrmlání postoupilo až na pokraj otevřené vzpoury. Elitám je jasné, že v dalších volbách, pokud ještě budou a budou alespoň trochu demokratické, mohou být smeteny. Proto je třeba, dokud to jde, postavit občana před hotovou věc.

Druhou možností je, že přišly nějaké nedobré zprávy. Čína se ve velkém zbavuje amerických dluhopisů. Nedávno její burzy lehce kýchlý a Wall Street se málem položil. Rusko jedná se zeměmi BRICS a mnoha dalšími zeměmi o dedolarizaci vzájemného obchodu. Podle posledních zpráv chtějí ignorovat i euro. Na Ukrajině taky cosi zásadně nevyšlo. Místo oslabení Ruska se hledá černý Petr, kterému by se hodil na hrb astronomický ukrajinský dluh. Do toho přicházejí zprávy o ruském zapojení v Sýrii. Sype se to na všech stranách a ani rozpalené rotačky FEDU a ECB už nepomáhají. Mocní Západu zoufale spěchají. Už není čas nic skrývat a maskovat. Hrají vabank. (Z příspěvku Lubomíra Vylčičila „Proč elity EU tak spěchají s přijímáním migrantů“.)

Ve výčtu klíčových faktorů současné mezinárodní situace by šlo jistě ještě pokračovat či diskutovat o váze jednotlivých projevů sílic světové krize globalizovaného kapitalismu. Slovy klasiků marxismu-leninismu: **existují objektivní podmínky pro vznik revoluční situace** kromě jedné, bohužel nejdůležitější, **akceschopné marxisticko-leninské komunistické strany**. Bez její existence nelze věřit v porážku krachujícího systému, i když jsem vždy byl a budu „historickým“ optimistou.

Ilja Jihlavský

PANORAMA

Západ hraje vabank

Uprchlíká karta proti konkurenci z EU americké supervelmoci zatím vychází, ale sama neřeší její hlavní cíl - dlouhodobé udržení světové hegemonie. O tom, jak pokračují ve stínu migrační krize jednání TTIP, oficiální média neinformují. Na internetu ovšem prosakují zprávy, jak USA válčí, neválečí s tzv. Islámským státem.

„Že je IS dítětem USA a Saúdské Arábie, o tom si už dnes cvrlikají i vrabci na střeše. Mají to ti naši „strategičtí partneři“ pěkně rozděleno. Saúdové dodávají peníze a wahábitickou ideologii, Američané zbraně a výcvik. Úkolem IS je rozbit Sýrii pod zámkem boje proti osklivému diktátorovi Asádovi tak, aby bylo možné dotáhnout rouru s uhlovodíky z Kataru a Saúdské Arábie přes syrské území do Evropy. To by vytěsnilo vliv Ruska a samotné Evropy přivázalo ropnou oprátku k těm úžasným a demokratickým muslimským monarchiím.

Aby se pohár pokrytectví naplnil až po okraj, tak všichni okolo, pod vedením USA, usilovně bojují s tím „nepřítelem lidstva“ - Islámským státem. Spojené státy jej bombardují. Ale tak, aby, pokud možno, se nikomu z bojovníků nic vážného nestalo. Mezi tím se objevují zprávy iránské rozvědky, že americká letadla pro IS shazují zásoby. Taková zvláštní válka. (Pozn. IJ: Obdobně jako tzv. divná válka mezi britsko-francouzskými a hitlerovskými vojsky na podzim 1939 až do dubna 1940).

Asi to občas někde bouchně, ale většinou z nebe padají náboje a konzervy. Na severní straně pak armáda Turecka, váženého to člena NATO, drhá největší armáda v této organizaci, sedí pokojně na své hranici a občas

K mnoha publikacím, vydaným Klubem českého pohraničí, přibývá nyní kniha generála Františka Šádka s názvem Můj život vojenský.

Mapuje životní cestu jednoho ze zakladatelů lidových ozbrojených sil poválečného Československa, aktivního účastníka Slovenského národního povstání a bojů proti banderovcům, velitele mnoha jednotek, útvarů, svazků a vojenských okruhů ČSLA, náměstka ministra národní obrany, velitele Pohraniční stráže a orgánů ochrany státních hranic a také poslance Federálního shromáždění ČSSR.

Pevně věříme, že jeho životní příběhy najdou příznivou odezvu a inspiraci nejen u bývalých příslušníků ozbrojených sil ČSSR, ale i u všech občanů České i Slovenské republiky.

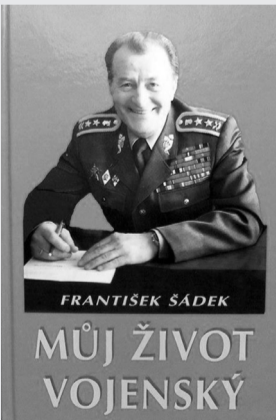
(MIR)

Můj život vojenský

Již téměř dvacet let čelí knihovnička Klubu českého pohraničí hanobení historické pravdy o budování, obraně a ochraně sociálně spravedlivé společnosti v naší vlasti.

Útoky na občany, kteří sloužili lidu této země v uniformách Pohraniční stráže, Sboru národní bezpečnosti a Československé lidové armády zpravidla sílí, když dochází k prohlubování krize současného režimu nebo když nám kalendář přibližuje významná výročí, která se nehodí pravdoláskařům a apologetům ekonomického, politického a morálního úpadku naší země do krámu.

Tak tomu je i v současné době, kdy si připomínáme 70. výročí osvobození naší vlasti především Rudou armádou, které otevřelo cestu k výstavbě sociálně spravedlivé společnosti a také k budování ozbrojených sil kvalitativně nového typu.

Unikátní stolní kalendář Klubu českého pohraničí, celobarevný, cena 75,-Kč + poštovné. Objednávky zasílejte na adresu NR KČP, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, nebo elektronicky na „redakce.hranicar@centrum.cz“, nebo telefonicky každé úterý na „222 897 561“. Hromadné objednávky mají poštovné zdarma.

Ďakujem

vojakom Varšavskej zmluvy,
ktorí 21. augusta 1968 prišli na Slovensko,
aby zabránili našej kolonizácii a úpadku

Ďakujem vojakom Varšavskej zmluvy, že príchodom na Slovensko 21. augusta 1968 ešte 20 rokov zabezpečili:

– Že som vyštudoval kvalitnú strednú školu zadarmo a k tomu som dostával aj štipendium.

– Že som vyštudoval kvalitnú vysokú školu zadarmo a k tomu som ešte dostával štipendium.

– Že som nemal starosti, kde sa zamestnať, a prijali ma do zamestnania, ktoré som si vybral, a ktoré bolo v súlade s odborom, ktorý som vyštudoval.

– Že ešte 20 rokov môj reálny plat každoročne stúpala.

– Že ešte 20 rokov som sa vôbec nemusel báť, že ma vyhodí z práce.

– Že kvalita školstva a výskumu bola na vysokej úrovni, a že aj vo výskumných laboratóriách USA som bol rovnocenným partnerom absolventom univerzít USA a sveta.

– Že manželka a ja sme skoro zadarmo dostali od zamestnávateľa byty.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že syn alebo dcéra sa dajú na drogy alebo gamblerstvo.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že dcéru predajú ako dobytok na prostitúciu do demokratických krajín.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že syn a dcéra po skončení vysokej školy alebo PhD nebudú musieť odísť do zahraničia a prosiť sa tam o podradnú prácu, kde nás už považujú za kvalitnú slovenskú „menejcennú rasu“.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že dcéra po maturite alebo vysokej škole bude musieť robiť slúžku pre všetko, opatrovať nevládných seniorov v Rakúsku, v Nemecku..., ale bude môcť ešte 20 rokov opatrovať nás.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že syn alebo dcéra budú nezamestnaní, hľadať si prácu v zahraničí, že budú musieť kradnúť, žobrať, alebo sa živiť odpadkami z kontajnerov.

– Že ešte 20 rokov sme vo svete neboli považovaní za kvalitný a užitočný ľudský zdroj.

– Že som ešte 20 rokov mohol pozeráť kvalitné programy v televízii.

– Že ešte 20 rokov som v obchode mohol hrdo kupovať slovenské kvalitné potraviny a naše priemyselné výrobky.

– Že som sa bez strachu mohol poprechádzať v lese alebo večer aj v opustenej časti mesta.

– Že ešte 20 rokov som na Slovensku nevidel nezamestnaného, bezdomovca, narkomana, vyberača odpadkov, žobráka alebo ľudí, ktorých demokratická spoločnosť odsúdila na doživotný štatút menejcennej rasy alebo ľudského odpadu.

– Že ešte 20 rokov sme neplatili kolonizátorom – kolonizačnú dávku. Dnes, 26. 8. 2015, len vláda SR má dlh 51 miliárd eur, na osobu to je 9 400 eur, a len na úrokoch vláda platí 72 eur za sekundu. Úroky za rok sú 2,3 miliárd eur.

– Že ešte za 20 rokov, počas komunistického zázraku humanity (1968-1990) sa zvýšil počet obyvateľov Slovenska o 758 000. Väčšina z týchto ľudí by mali tiež ísť osobne poďakovať vojakom Varšavskej zmluvy, že sa narodili (po roku 1989, za 25 rokov počet obyvateľov stúpala len o 100 000).

– Že ešte za 20 rokov, počas komunistického zázraku, sa ročne zvyšoval počet obyvateľov o 38 000, to znamená, že každý rok, obrazne povedané, sa mohlo postaviť nové mesto na Slovensku, ktoré malo

38 tisíc obyvateľov, so všetkým vybavením, ako potraviny, byty, šaty, školy, nemocnice, sociálne zabezpečenie, zamestnanie, dôchodky, dôstojný život atď. Takto počas komunistického zázraku sa mohlo postaviť v rokoch 1968-1989 ešte 20 takýchto miest.

– Že ešte za 20 rokov, počas komunistického zázraku humanity sa na Slovensku, sa postavilo 800 000 finančne dostupných bytov. Že sa postavila napríklad Petržalka v Bratislave a sídliská v mnohých slovenských mestách.

– Že ešte za 20 rokov, počas komunistického zázraku humanity sa na Slovensku, sa postavilo 4 960 tried v škôlkach. Počas 20 rokov sa na Slovensku odovzdávala jedna trieda v škôlke každý pracovný deň.

– Že ešte za 20 rokov, počas komunistického zázraku, priemyselná výroba v stálych cenách stúpala 3krát.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť, že v televízii alebo printových médiách budem vidieť produkty degenerácie ľudského ducha, a mnohých morálnych úchylákov predvzajúcich sa v televízii a v printových médiách.

– Že ešte 20 rokov som sa nemusel báť profesionálnej informačnej a morálnej totality TA3, Markízy, RSTV, Sme ...

– Že ešte 20 rokov nemali možnosť kolonizátori Veľkého hamburgera vychovať slovenského Motroka fungujúceho len v mentálnom rozsahu: jesť, piť, kakať, cikať, súložiť.

– Že ešte 20 rokov som nemusel bezmocne sledovať našu kolonizáciu, ničenie skoro všetkého, čo občania Slovenska vybudovali, úpadok a v niektorých parametroch až degeneráciu spoločnosti na Slovensku.

– Že ešte 20 rokov, morálni úchyláci, kolonizátori a bandy kriminálnikov nedostali voľnú ruku pri rozkradaní a ničení slovenského poľnohospodárstva, priemyslu, vedy, techniky a kultúry.

– Že ešte 20 rokov kolonizátori nemohli zaviesť na Slovensku zločiny proti ľudskosti, ako narkomaniu, žobrákov, bezdomovcov, korupciu, vykorisťovanie, výpalníctvo, predaj ľudí, detskú prostitúciu, vraždy na objednávku, exekútorov, nevoľníctvo, stratu sociálnych istôt a fyzickej bezpečnosti, vysťahovalectvo...

Milí a vážení vojaci Varšavskej zmluvy, ja viem, že Vás naši kolonizátori Vyvoleného hamburgera, „humanisti, demokrati“ a morálni úchyláci všetkého druhu len okydávali a okydávajú za to, že ste zabránili našej kolonizácii a úpadku v roku 1968.

Ale nech Vás poteší, že po rokoch, keď títo úchyláci pomrú a skončí kolonizácia Slovenska, skončí výroba morálnych úchylákov a pomínie smrteľný strach z pravdy, tú veľkú kopu hnoja, ktorú na Vás nakydali, rozpráši vietor a pohnojí s ním konečne naše polia.

A verte, že príde nová generácia občanov Slovenska, ktorá nebude mať smrteľný strach z pravdy, a prídu aj odvážlivci, ktorí budú na Vás spomínať len v dobrom, a ktorí Vám za tých 20 rokov rozvoja Slovenska, ktoré ste zabezpečili, postavia aj pomník.

Milí a vážení vojaci Varšavskej zmluvy, ešte raz Vám ďakujeme.

Píšem v množnom čísle, lebo predpokladám, že ďakujeme aspoň dvaja.

26. 8. 2015

RNDr. Karol Ondriaš, DrSc.

Politická cenzura umění na Ukrajině

Oligarchický režim nacionalistické junty na Ukrajině aktivně používá a „kreativně“ rozvíjí goebbelsovské metody klamání lidí k posilování neonacistické diktatury na Ukrajině. Jednou z těchto metod je omezování přístupu lidí k pravdivým informacím, k pracím kultury a umění, literaturě a novinářině anti-fašistického a humanistického zaměření.

Toto omezování je prvotně uskutečňováno při hanobení a pronásledování tohoto čtení na Ukrajině i v dalších zemích, spisovatelů, umělců, herců, skladatelů, zpěváků, vedoucích, kteří odsuzují bratrovražednou občanskou válku, společenskou a politickou genocidu, rozpoutanou vládnoucími režimem.

Při realizování politického uspořádání junty a odvolávání se na Zákon o ochraně informací v televizním a rozhlasovém vysílání, úředníci prezidentské správy, ministerstva kultury, ministerstva informační politiky, státní bezpečnostní služby, ministerstva vnitra a úřadu státního žalobce pod záminkou, že bojují s „ohrožením národní bezpečnosti a s vyvoláváním etnické nenávnosti“, sepisují takzvanou „černou listinu“ těch, jejichž činnost je na Ukrajině zakázána. Filmy jsou ukládány do archivů, knihy jsou odstraňovány a ničeny, stejně jako v nacistickém Německu. Zároveň v zemi, kde žije přes 10 milionů etnických Rusů, kde třetina obyvatelstva považuje ruštinu za svou rodnou řeč, režim vyvolává a podporuje rusofobii, když si politici dávají na transparenty nacitismus vlastní slogan „Ukrajinu Ukrajincům“.

Dnes jsou na černé listině nejen obecně známí představitelé kultury a umění z Ukrajiny, Ruska a bývalého Sovětského svazu, ale také tak prosilá osobnosti jako Emir Kusturica a Oliver Stone, Gerard Depardieu a Steven Seagal, a také jejich díla. Bezpochyby praxe zakazování a perzekvování představitelů kultury a umění je především goebbelsovským a macCarthyovským syndromem, typickou praktikou diktatur, praktikou šikanování disidentů a zavádění neonacismu jakožto státní ideologie.

V tomto ohledu Komunistická strana Ukrajiny žádá bratrské komunistické a dělnické strany, aby přes své zástupce v národních parlamentech a v Evropském parlamentu vznášeli otázku nepřipustnosti v pojmech mezinárodního práva, jako je praxe zakazování, jež porušuje práva a svobodu občanů na obdržení různorodých a pravdivých informací. Každý má právo sledovat filmy, číst knihy a poslouchat písně, které se mu líbí.

**Oddělení mezinárodních vztahů
ÚV KS Ukrajiny,
13. srpen 2015**

Ještě jedna výzva

Považuji za naprosto nepřijatelné, nakolik lhostejně přistupujeme k dění na Ukrajině, kde se den za dnem utužuje režim, jenž nemá s demokracií nic společného. Mlčíme k posilování Právěho sektoru, který má čím dál větší vliv na chod země. Nevadí nám zjevné obrazoborectví (kdo by tady litoval rozmetané sochy Lenina, že?) Mlčky přecházíme seznamy nepohodlných osob a zjevnou cenzuru, kdy se některé filmy a někteří světoví umělci stávají zakázanými.

Takto si představujeme „evropský kurs“? Jak to, že naše umělecká scéna není tímto vývojem pobouřena? Jak to, že se nepiší odsuzující petice? Možná proto, že naši pseudohistorici a pseudoumělci jásají nad Janovým textem, který vyvrací údajnou **Putinovu propagandu** v Čechách. Je třeba si přiznat, že „naše umělecká i vědecká scéna“ jsou zprofanované. Nedůvěryhodné. Téma, které podporí, pak nutně zdiskreditují. Jak můžeme brát vážně například pedagoga na vysoké škole, který vyučuje politologii a veřejně prohlásí, že jediné místo, kam patří ruský prezident, je toaletní papír? Jakou objektivitu asi tak od podobných „pedagogů“ můžeme očekávat ve vztahu ke studentům, kteří

s tímto vyhraněným ideologickým (v žádném případě ne politologickým) pohledem nesouhlasí. Přijde mi to podobné, jako bychom vyučovali malířství, ale tak, že jediný styl, který se bude smět používat, bude například styl Cranacha staršího. Že nám to připadá směšné? Ale právě takto funguje například politologie na Západočeské univerzitě v Plzni.

Je žalostné, že pera našich spisovatelů vyschla či se přizpůsobila oficiálními diskursu. Je tragické, že naši vědci srazili podpatky a v hlubokém úklonu hájí establishment. O studentstvu snad raději pomlčet.

Co naši akademici nevidí...

Na Ukrajině se odvolávají na Zákon o ochraně informací. Úředníci prezidentské správy, ministerstva kultury, ministerstva informační politiky, státní bezpečnostní služby, ministerstva vnitra a úřadu státního žalobce pod záminkou, že bojují s „ohrožením národní bezpečnosti a s vyvoláváním etnické nenávnosti“, sepisují takzvanou „černou listinu“ těch, jejichž činnost je na Ukrajině zakázána. Filmy jsou ukládány do archivů, knihy jsou odstraňovány a ničeny, podobně, jako tomu bylo v nacistickém Německu. Na černé listině se ocitli nejenom obecně známí představitelé kultury a umění z Ukrajiny, Ruska a bývalého Sovětského svazu, ale též celosvětově známé osobnosti jako Emir Kusturica, Oliver Stone, Gerard Depardieu či Steven Segal.

Kde je jádro pudla?

Pokud naše srdce krvácejí při pohledu na barbarské činy takzvaného Islámského státu v Sýrii, uvědomme si, kde se tato organizace vzala. Není produktem islámského světa. Islámský svět a památky spolu koexistovaly. Ještě před pár lety by Konvička se svým plošným odsudkem islámu neměl šanci.

Bez bezprecedentní války proti Iráku by nebyl ani Islámský stát. Zvláště, když stávající politický kurs USA nadřazuje svržení syrského prezidenta Assada nad vše ostatní – a je ochoten za tím účelem stvořit samotného satana. Pokud tedy chceme proti něčemu protestovat, protestujeme

proti takové politice, která za sebou zanechává zhroutené země a zničené osudy ne jedné, ale hned několika lidských generací.

Nemá smysl svůj hněv zaměřovat na ty, kdo před hrozbou Islámského státu berou nohy na ramena – ať jsou té či oně víry. O hlavu chce být kratší jen málokdo. Nezapomínejme též na to, jak musí být mnoha lidem, kteří byli na své památky hrdí – a nyní jenom bezmocně přihlíží, jak se mění v prach. Rozkymácené čluny na vlnách, přeplněné přívěsy, kde je tma a kde se nedá dýchat – ne, takto se teroristé nepřeprovají. Takto prchají lidé, kterým **hrozí smrt**. Smrt krutá a bezprostřední.

Kdo rozvrací sociální systém?

Často zaznívá argument, že nám uprchlíci rozvrátí „naš sociální stát“. Přiznejme si jedno. Rozvrácíme si ho dávno – a bez uprchlíků. Všimněme si, jak dlouho se u nás nezvyšovala minimální mzda. Nevšiml jsem si, že by se formovala hnutí typu: „Asociály v ČR nechceme“. Tuto situaci pár stovek navíc od paní ministryně Marksové nevyřeší. Chybí nám koncepce, schází nám více sociální politiky, jež nebude produkovat nezaměstnané a nezaměstnatelné. Která nebude zvyšovat riziko bezdomovectví. Která nebude prohlubovat sociální napětí v zemi a bezohlednost vůči potřebným. Je ofensivnější, když se na televizních obrazovkách objeví spot, kolik dětí nemá to štěstí, aby mělo na oběd. Měli bychom se zamyslet nad stavem naší společnosti. Nad naším systémem. Systémem, s nímž lidé prchají ze země, kde jsou lidé zabíjeni a kde je zabijena jejich historie, nemají nic společného.

Nečekejme na spasitele, jsme tu přece my...

Takovéto prostředí nepřeje demokracii. Kdo mlčí k posilování fašismu či kdo rezignuje na hodnoty univerzálních lidských práv (slovo univerzální podtrhuji), sociální a humanismu, vrazí demokracii dýku do zad. To bychom si měli uvědomit v první řadě. A nečekat na spasitele - ale sami sobě být vzory - a podle toho se chovat.

Marek Řezanka, 26. srpna 2015

Z dopisů čtenářů ...

Fašistická Ukrajina - náš vzor?

„Tajemník ÚV VKSB, předseda byra ÚV VKSB pro Ukrajinu, Moldávií a Podněstří, šéfredaktor Dělnicko-rolnické pravdy Anatolij Arkadjevič Majevskij strávil v uzhorodském vězení svoje 67. narozeniny. Je vězněn od 28. listopadu 2014 za aktivní nesouhlas s fašistickým převratem na Ukrajině.“

Tolik „Dialog“ č. 320 (červenec - srpen 2015).

Mezitím oznámila ČT, že před soud půjde i česká poslankyně za KSČM soudružka Marta Semelová, a to jen za to, že 21. srpen 1968 označila za bratrskou internacionální pomoc SSSR a dalších spřátelených zemí proti - u nás tehdy připravované - kontrarevoluci.

Nedivím se, že současný režim by se rád Marty Semelové zbavil vsazením do vězení, neboť tato skutečná

komunistka nazývá věci pravým jménem, čímž ostatní poslance (mezi nimi i mnohé z vlastní strany) přivádí do stavu zuřivosti. Připomeňme jen její vystoupení ve Sněmovně při projednávání zákona o tzv. protikomunistickém odboji.

Je jen s podivem, že Česká republika, která se do omrzení ohání Listinou základních práv a svobod, jež mimochodem obsahuje i klauzuli o svobodě slova, najednou hodlá soudit člověka, který neřekl nic víc, než svůj vlastní názor.

Že bychom se začínali učit od Porošenkovy nové ukrajinské justice?

Rudolf Volný,
vedoucí tajemník OV KSČ Iyškov

(Pozn. metéra: Je nás více těch, co souhlasí s poslankyní Martou Semelovou. Více, než je míst v českých věznicích.)

Došlo před uzávěrkou: Za gubernátora Irkutské oblasti sibiřské části Ruska zvolili občané v přímé volbě (téměř 60 procenty hlasů) opozičního kandidáta – komunistu Sergeje Levčenko.

Sergej Levčenko je členem Státní dumy, dolní komory ruského parlamentu. Jde o prvního politika z opoziční strany, kterému se podařilo uspět v takových volbách. V přímém střetu porazil současného gubernátora Jerošenka z vládní strany Jednotné Rusko prezidenta Putina.

Police gubernátora Ruské federace patří mezi nejlivnější funkce v zemi. Komunisté jsou největší opoziční stranou v Rusku, i když Kreml někdy podporují, především v mezinárodních otázkách. (MiHav, 27. 9. 2015)

Vážení čtenáři! K vašim dotazům, kde a jak je možné si marxisticko-leninský měsíčník „Dialog“ zajistit, připomínáme, že všechny objednávky, připomínky, dotazy i své články můžete zasílat pouze na adresu vydavatele.

Roční předplatné včetně poštovního činí 250,-Kč.
Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.
Vyhrazujeme si právo redakční úpravy rukopisů.
Vydavatel: OREGO productions, Moulíkova 2238/1, 150 00 Praha 5
Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454
„Dialog“ - číslo 321 Uzávěrka čísla 1. října 2015